

ק"פ 60623/01/19 - אהוד הלפרין נגד שרון שמואל דורפברגר

בית משפט השלום בחיפה

ק"פ 60623-01-19 הלפרין נ' דורפברגר

בפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא טל תדמור-זמיר
קובל	אהוד הלפרין
נגד	שרון שמואל דורפברגר
נאשם	
החלטה	

האם עובדות הקובלנה מהוות עבירה אם לאו - זו השאלה שתידון בהחלטה זו.

הקובלנה

1. כנגד הנאשם הוגשה קובלנה פלילית שמייחסת לו עבירה של היזק בזדון ומעובדותיה, לאחר תיקונה, עולה כי הקובל הוא בעל דירה בבית משותף ברחוב בחיפה (להלן: "**הבית המשותף**") וכי בחודש ינואר 2019 הקים הנאשם - קבלן בניין במקצועו - גדר איסכורית במרחק של כמטר מהגדר המקורית בחצר הבית המשותף, וזאת ללא היתר בניה, תוך הפקעת שיתוף וללא "תמיכה קניינית" מכל בעלי הבית המשותף. עוד נטען בקובלנה כי הקובל פנה אל הנאשם בדרישה לפנות מהמקום את החומרים והפועלים שהוא הביא, ברם הנאשם לא שעה לדרישה ועד היום הגדר וחומרי הבניין נמצאים בשטח. מכאן נטען כי הנאשם גרם נזק רכושי לבית המשותף, קרי, פגע בערך השוק של הבית המשותף וגרם לנזק לא ממוני של אובדן הנאה מנכס הבית.

תמצית טענות הצדדים

2. לטענת **הנאשם** הקובלנה אינה מגלה עבירה ולכן יש להורות על ביטולה. הנאשם טען כי הגדר הוקמה על ידו בעקבות הזמנה של כלל דיירי הבית המשותף, למעט הקובל (הוגשה "הזמנת עבודה"), שנוקט באין ספור הליכים כנגדו, כדי להכשיל ביצוע תמ"א, שעליה חתמו כל הדיירים בבית המשותף והקובל מתנגד לה.

3. **הקובל** טוען כי הגדר שהקים הנאשם גוזלת משטח הגינה מטר-מטר וחצי, שמהווים 10% משטח הגינה ובכך הוא גורם נזק.

דין

4. סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), שכותרתו "היזק בזדון", קובע: "ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר".

עבירה של היזק בזדון היא עבירה תוצאתית, שתכליתה להגן על הקניין מפני גרימת נזקים.

היסוד העובדתי של העבירה כולל מספר רכיבים: רכיב התנהגותי של "להרוס" (לחלוטין) או "לפגוע" (קרי, לגרום נזק שהינו פחות מהרס מוחלט); רכיבים נסיבתיים שכוללים "נכס" וכן יסוד של "שלא כדין"; ורכיב תוצאתי של גרימת נזק (קרי- הרס או פגיעה) לנכס (ראו לעניין זה ת"פ (ירושלים) 22582-11-14 **מדינת ישראל נ' מחמוד סלאמה** (12.1.15)). עוד נקבע בפסיקה כי עיקרה של העבירה בהיבט האלים של המעשים (ראו לעניין זה ת"פ (ת"א) 49826-03-13 **מדינת ישראל משטרת ישראל נ' אסף קסטיאל** (30.6.13)), שם נדונה ההבחנה בין חבלה במזיד ובין היזק בזדון, ברם הדברים יפים גם לענייננו).

היסוד הנפשי של העבירה מגולם בביטוי "במזיד". בהתאם לסעיף 90א(1) לחוק בשילוב עם סעיף 20(א)(2) לחוק, מדובר ביסוד נפשי של מודעות לרכיבים ההתנהגותיים והנסיבתיים של העבירה, וכן מודעות לאפשרות גרימת התוצאה מתוך הלך-נפשי של פזיזות.

5. בחינת עובדות הקובלנה בענייננו מעלה כי הן אינן מגלות עבירה של היזק בזדון. אנמק.

מטיעוני הצדדים, כמו גם מהמסמכים שהוצגו לעיוני, עולה כי בין הקובל ובין הנאשם ויתר דיירי הבית המשותף קיים סכסוך ארוך שנים שעיקרו שימוש ברכוש המשותף. אותו סכסוך אף הגיע פעמים מספר לפתחו של בית המשפט, באדרת כזו או אחרת. כך למשל, בשנת 2012 הגיש הקובל קובלנה נגד הנאשם, אף היא בגין עבירה של היזק בזדון, מחמת שהנאשם ניסה לקדם בקשה להיתר, בהתאם לייפוי כח שהוא קיבל מכלל דיירי הבית המשותף, על רקע רצונם של הדיירים לבצע תמ"א 38 בבית המשותף, אל מול התנגדותו של הקובל. הקובלנה נדחתה (ראו ק"פ (חיפה) 13989-01-12); בדצמבר 2014 ערער הקובל על פסק דינה של המפקחת על רישום המקרקעין, שקבעה כי הוא עושה ברכוש המשותף שימוש לצרכיו האישיים. הערעור נדחה (ראו עש"א 28672-07-14); בפברואר 2016 ביקש הנאשם צו מניעה נגד הקובל, כדי שלא יפריע לו לבצע פעולות שקשורות בביצוע תמ"א 38 בבית המשותף. התביעה התקבלה וכנגד הקובל ניתן צו שמורה לו להימנע מביצוע פעולות אשר יצרו מכשול, עיכוב, פגיעה או נזק לביצוע עבודות הבניה בבית המשותף (ראו תא"מ (חי') 38310-01-16).

6. הפעם טוען הנאשם כי "הנזק" שנגרם לו הוא צמצום השטח המשותף של הגינה בכמטר וחצי, מה שפוגע בהנאתו מהרכוש המשותף ואיני סבורה כי יש בכך כדי למלא אחר היסוד העובדתי הנדרש של "פגיעה" וגרימת "נזק" לרכוש. הצבת גדר, שלכל היותר הקטינה במעט את שטח הגינה בבית המשותף, ובוצעה לבקשת מרבית בעלי הדירות בבית המשותף, אינה מהווה מעשה אלים שבוצע "שלא כדין" ואינה עולה כדי "השחתה" או הרס לרכוש. ועוד - אפילו הייתי מקבלת את הטענה כי צמצום שטח הגינה מהווה "נזק" (ויובהר כי לא כך הוא), הרי שלא ניתן לייחס לנאשם יסוד נפשי של "במזיד", שכן מהמסמך שכותרתו "הזמנת עבודה" עולה כי הקמת הגדר בוצעה לבקשת חמש משפחות בבית המשותף, כדי למנוע חדירה של חזירי בר לשטח ולשם כך בעלי הדירות אישרו את כניסת הנאשם ועובדיו לשטח. מילים אחרות, הנאשם ביצע עבודתו כאיש מקצוע שנתן שירות למרבית דיירי הבית המשותף, לבקשתם, ולא מתוך כוונה להרוס

או לפגוע ברכושו של הקובל.

7. טרם סיום רואה להזכיר כי הגם שלקובלנה הפרטית באופייה סממנים של סכסוך אזרחי, במובן זה שלעיתים לנפגע יש אינטרס רב יותר בהגשת הקובלנה מאשר לרשות הציבורית, על ההליך לשקף אינטרס ציבורי ראוי. במקרה דנן, נותר בי הרושם כי לא זו בלבד שאין בקובלנה כדי לשקף אינטרס ציבורי ראוי, אלא שהקובל עושה שימוש לרעה בהליך הפלילי, ככלי ניגוח במאבק שהוא מנהל כנגד שכניו וכנגד הנאשם במטרה למנוע מהם קידומה של תמ"א 38 בבית המשותף (להשוואה ראו עק"פ (מרכז) 53255-06-16 **מצליח נ' שפירא** (30.4.17) והאסמכתאות שם). הא ותו לא.

סוף דבר

8. אני מקבלת את טענת הנאשם כי העובדות המתוארות בקובלנה אינן מהוות עבירה ומורה על ביטולה.

הקובל ישא בהוצאות ההליך דנן וישלם לנאשם סך של 4,000 ₪.

סכום זה ישולם בתוך 30 יום, שאם לא כן יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק, עד ליום התשלום בפועל.

המזכירות תשלח לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, ד' תמוז תשע"ט, 07 יולי 2019, בהעדר הצדדים.